

Warszawa, 2 lipca 2025 r.

Sygn. akt **KR II R 20/24**

DECYZJA nr KR II R 20/24

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Mirosław Józef Pampuch, Sławomir Potapowicz, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski, Anna Wierzbica

po rozpoznaniu w dniu 2 lipca 2025 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kwatery Głównej 32, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki ewidencyjne: nr 24/1 z obrębu 3-04-14 o pow. 1.744 m² (KW [REDACTED]); nr 24/2 z obrębu 3-04-14 o pow. 1.748 m² (KW [REDACTED]); nr 23 z obrębu 3-04-14 - część o pow. 546 m² (KW [REDACTED]); nr 25/1 z obrębu 3-04-14 o pow. 290 m² (KW [REDACTED]); nr 25/2 z obrębu 3-04-14 - część o pow. 1.446 m² (KW [REDACTED]); nr 39/1 z obrębu 3-04-11 - część o pow. 606 m² (KW [REDACTED]); nr 58/8 z obrębu 3-04-15 - część o pow. 84 m² (KW [REDACTED]); nr 87 z obrębu 3-04-14 - część o pow. 1.112 m² (KW [REDACTED]); nr 90 z obrębu 3-04-14 - część o pow. 1.044 m² (KW [REDACTED]); z udziałem stron: Miasta Stołecznego Warszawy reprezentowanego przez Prezydenta m.st. Warszawy, Województwa Mazowieckiego reprezentowanego przez Marszałka Województwa Mazowieckiego, [REDACTED],

orzeka:

1. na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych, dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795; dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w związku z art. 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 572, dalej: k.p.a.) w związku z art. 38 ustawy z 9 marca 2017 r. stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014 w punkcie I w części dotyczącej gruntu stanowiącego działkę ewidencyjną nr 24/2 z obrębu 3-04-14;

2. na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. utrzymać w mocy decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014 w punkcie 1 w części dotyczącej gruntu stanowiącego działkę ewidencyjną nr 24/1 z obrębu 3-04-14;
3. na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w związku z art. 38 ustawy z 9 marca 2017 r., stwierdzić nieważność decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014 w części, tj. w punktach 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12;
4. na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. utrzymać w mocy decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014 w części, tj. w punkcie 3.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego

Postanowieniem z dnia 23 października 2024 r. Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich (dalej: Komisja) wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie decyzji Prezydenta m. st. Warszawy z 29 lipca 2014 r., nr 329/GK/DW/2014 dotyczącej nieruchomości położonej w Warszawie przy ul. Kwatery Głównej 32.

Postanowieniem z dnia 23 października 2024 r. Komisja, na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., zawiadomiła właściwe organy administracji oraz sądy o wszczęciu z urzędu postępowania rozpoznawczego.

Postanowieniem z dnia 23 października 2024 r. Komisja zwróciła się do Społecznej Rady przy Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich o wydanie opinii w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014.

Zawiadomieniem z dnia 23 października 2024 r. poinformowano strony postępowania o wszczęciu w dniu 23 października 2024 r. postępowania rozpoznawczego w niniejszej sprawie.

Powyższe postanowienia oraz zawiadomienia zostały ogłoszone w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 14 listopada 2024 r.

Zawiadomieniami z dnia 17 grudnia 2024 r., 24 lutego 2025 r., 22 kwietnia 2025 r., 13 czerwca 2025 r. poinformowano strony o wyznaczeniu nowych terminów załatwienia sprawy, ostatnio do 23 lipca 2025 r.

Zawiadomieniem z dnia 13 czerwca 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu postępowania rozpoznawczego w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 29 lipca

2014 r. nr 329/GK/DW/2014. Jednocześnie pouczone strony, że powyższe zawiadomienie uznaje się za doręczone po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie opublikowano w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 17 czerwca 2025 r.

Pismem z dnia 26 czerwca 2025 r. stanowisko w przedmiotowej sprawie wyraziła Społeczna Rada przy Komisji. W opinii nr 13/2025 Społeczna Rada wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 329/GK/DW/2014 z dnia 29 lipca 2014 r. W opinii Społecznej Rady przedmiotową decyzję wydano z rażącym naruszeniem prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., gdyż w punkcie 1 decyzji organ przyznał prawo użytkowania wieczystego do gruntu przeznaczonego na cel publiczny, tj. do gruntu, do którego nie można tego prawa ustanowić na rzecz osoby fizycznej. Społeczna Rada podniosła, że wydanie decyzji doprowadziło do skutków rażąco sprzecznych z interesem społecznym

Strony nie skorzystały z przysługujących im praw, wynikających z art. 10 k.p.a.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Opis nieruchomości.

Dawna nieruchomość hip. nr 2349-Praga położona jest w Warszawie przy ul. Kwatery Głównej 32. Aktualnie składa się ona z działek ewidencyjnych:

- nr 24/1 z obrębu 3-04-14 o powierzchni 1.744 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – niezabudowana, powstała w wyniku podziału dz. ew. nr 24, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy,
- nr 24/2 z obrębu 3-04-14 o powierzchni 1.748 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – częściowo zabudowana pozostałościami po budynku przemysłowym wybudowanym w latach 70, powstała w wyniku podziału dz. ew. nr 24, obecnie stanowi własność Województwa Mazowieckiego,
- nr 23 z obrębu 3-04-14 – części o powierzchni 546 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – pas drogowy ul. Kwatery Głównej, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy
- nr 25/1 z obrębu 3-04-14 o powierzchni 290 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – niezabudowana, powstała w wyniku podziału dz. ew. nr 25, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy
- nr 25/2 z obrębu 3-04-14 – części o powierzchni 1.446 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – pas drogowy ul. Osowskiej, powstała w wyniku podziału dz. ew. nr 25, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy,

- nr 39/1 z obrębu 3-04-11 – części o powierzchni 606 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – pas drogowy ul. Szaserów, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy,
- nr 58/8 z obrębu 3-04-15 - części o pow. 84 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – pas drogowy ul. Podolskiej, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy,
- nr 87 z obrębu 3-04-14 – części o powierzchni 1.112 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – pas drogowy ul. Podolskiej, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy,
- nr 90 z obrębu 3-04-14 – część o pow. 1.044 m², uregulowanej w KW nr [REDACTED] – pas drogowy ul. Szaserów, obecnie stanowi własność m.st. Warszawy.

2. Pierwotny właściciel nieruchomości.

Komisja ustaliła, że na dzień 21 listopada 1945 r., tj. dzień wejścia w życie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. nr 50, poz. 279, dalej: dekret warszawski) dawnym właścicielem nieruchomości położonej przy ulicach Szaserów, Podolskiej, Osowskiej i Kwatery Głównej, oznaczonej jako hip. 2349-Praga był J. [REDACTED] na mocy aktu kupna z 11 września 1928 r.

3. Objęcie nieruchomości w posiadanie przez gminę m.st. Warszawy.

Nieruchomość warszawska położona przy ul. Kwatery Głównej 32 znajduje się na terenie objętym działaniem dekretu warszawskiego. Z dniem 21 listopada 1945 r., to jest z dniem wejścia w życie dekretu warszawskiego, grunty nieruchomości warszawskich, w tym grunt przedmiotowej nieruchomości, na podstawie art. 1 dekretu warszawskiego przeszły na własność Gminy m.st. Warszawy, a w 1950 r., z chwilą likwidacji gmin - na własność Skarbu Państwa. Z dniem 27 maja 1990 r. nieruchomość stała się własnością Dzielnicy – Gminy Warszawa Praga Południe, zgodnie z decyzjami Wojewody Warszawskiego: nr 19409 z 28 lutego 1992 r. zmienioną decyzją nr 50949 z 2 grudnia 1996 r., nr 24150 z dnia 7 maja 1992 r., nr 31954 z 6 listopada 1992 r., nr 40130 z 24 sierpnia 1993 r. i nr 58417 z 4 lutego 2000 r.

Objęcie przedmiotowego gruntu w posiadanie przez gminę nastąpiło w dniu 16 sierpnia 1948 r., tj. z dniem ukazania się ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym nr 20 Rady Narodowej i Zarządu Miejskiego m.st. Warszawy, wobec tego termin do składania wniosku dekretowego upływał z dniem 16 lutego 1949 r.

4. Wniosek dekretowy.

W dniu 5 marca 1948 r. [REDAKTOWANE] – dawny właściciel nieruchomości, złożył wniosek o przyznanie prawa własności czasowej do nieruchomości warszawskiej nr hip. 2349-Praga.

5. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

W dniu 23 września 2010 r. Rada m.st. Warszawy podjęła uchwałę Nr XC/2662/2010 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławka Północnego (Dz.Urz.Woj.Maz z 2010 r. nr 201 poz. 5771). Uchwała została uzupełniona uchwałą nr XCIV/2803/2010 z 9 listopada 2010 r. (Dz.Urz.Woj.Maz z 2010 r. nr 201 poz. 5782). Stosownie do treści §4 ust. 20 planu teren oznaczony symbolem 1KD-GP jest inwestycją celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym (województwa) tj. Trasa Olszynki Grochowskiej klasy GP jak i projektowana w jej liniach rozgraniczających magistrala ciepłownicza).

Nieruchomość znajduje się na obszarze objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławek Północny – Uchwała Rady m.st. Warszawy nr XC/2662/2010 z dnia 23 września 2010 r. uzupełniona uchwałą nr XCIV/2803/2010 z dnia 9 listopada 2010 r. i znajduje się w strefach oznaczonych symbolami: 71US/Z –p – teren usług sportu w zieleni (działki: nr 23, nr 24/1. i nr 25/1 z obrębu 3-04-14) oraz 1KD-GP, dla którego ustalono funkcję drogi głównej ruchu przyspieszonego – Trasy Olszynki Grochowskiej, kategorii wojewódzkiej (działki: nr 39/1-cz. z obrębu 3-04-11, nr 24/2., nr 25/2-cz., nr 87 i nr 90-cz. z obrębu 3-04-14 oraz nr 58/8 z obrębu 3-04-15).

Zgodnie z § 6 ust. 3 pkt 1 planu w zakresie przeciwdziałania oddziaływaniom uciążliwych obiektów komunikacji, a w szczególności ograniczeniu rozprzestrzeniania hałasu i drgań oraz emisji zanieczyszczeń do atmosfery ustala się realizację projektowanej Trasy Olszynki Grochowskiej – ulica główna ruchu przyspieszonego – w sposób ograniczający rozprzestrzenianie się hałasu i drgań oraz emisji zanieczyszczeń np. poprzez realizację trasy w wykopie i zastosowanie ekranów akustycznych pionowych rozmieszczonych w południowej części trasy oznaczonej symbolem 1KD-GP w sposób uwzględniający rzeczywisty poziom hałasu oraz w tunelu – na odcinku od przedłużenia linii południowej granicy terenu 71US/Z-p do przedłużenia linii północnej granicy terenu 80ZP(U)-p w północnej części trasy oznaczonej symbolem 2KD-GP lub zastosowanie na tym odcinku półprzekryć akustycznych ochronnych przy przebiegu trasy górą nad ulicą 3KD-Z (Szaserów).

W § 11 ust. 1 pkt 2 planu wskazano, że ustala się szczególne warunki zagospodarowania terenów i ograniczenia w ich użytkowaniu pasie przebiegu istniejącej magistrali ciepłowniczej w ulicach 44KPJ i 17KD-L oznaczonej graficznie na rysunku planu oraz projektowanej

magistrali ciepłowniczej w 1KD-GP i 2KD-GP(po śladzie ulicy Podolskiej), nie dopuszcza się zabudowy kubaturowej w odległości bliższej niż 5 m po każdej stronie od krawędzi rury.

W § 13 ust. 2 pkt 1 lit. a i b planu ustalono układ komunikacji kołowej obsługującej teren objęty planem, w skład którego wchodzi ulice stanowiące elementy podstawowego miejskiego układu drogowo-ulicznego oraz pełniące funkcje ponadlokalne w stosunku do obszaru objętego planem: projektowana Trasa „Olszynki Grochowskiej” – klasa ulicy: główna ruchu przyspieszonego – oznaczona na rysunku planu symbolami 1KD-GP i 2KD-GP, dla której wyznacza się linie rozgraniczające i określa ich szerokość: od 45,0 m przy północnej granicy planu do 82,0 m przy południowej granicy planu zgodnie z rysunkiem planu. Zawarto też informację, że Trasa Olszynki Grochowskiej będzie realizowana w przyszłości zgodnie z zapisem w Planie Województwa Mazowieckiego (Uchwała Sejmiku Województwa Mazowieckiego Nr 65/2004 r. z dnia 7 czerwca 2004 r.).

Zgodnie z § 15 ust. 2 pkt 1 określono, że zabrania się lokalizowania budynków i obiektów w tym również tymczasowych, na terenach komunikacji w ich liniach rozgraniczających wyznaczonych graficznie na rysunku planu z wyłączeniem obiektów stanowiących zaplecza placów budów oraz tymczasowych obiektów realizowanych na czas imprez jak sceny, estrady, obiekty rekreacji i podobne na terenie 1KD-GP (TOG).

W związku z powyższymi postanowieniami planu przewiduje się wykonanie zadania inwestycyjnego Trasa Olszynki Grochowskiej (TOG) kategorii wojewódzkiej drogi głównej ruchu przyspieszonego.

6. Następcy prawni dawnego właściciela hipotecznego.

██████████ zmarł 28 stycznia 1949 r. Na mocy postanowienia Sądu Grodzkiego w Warszawie, sygn. I C 606/49 z 12 listopada 1949 r. spadek po nim nabyła żona ██████████ w ¼ części, a w pozostałych ¼ częściach córki: ██████████ po równo dla każdej z nich.

██████████ zmarła 8 kwietnia 1955 r. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy sygn. II Ns 1658/88 z 14 lutego 1989 r. spadek po niej nabyły córki: ██████████ po 1/3 części każda z nich.

██████████ zmarła 7 stycznia 1965 r. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy sygn. II NS 1658/88 z 14 lutego 1989 r. spadek po niej nabyły siostry: ██████████ po 1/2 części każda z nich.

██████████ zmarła 16 lipca 1967 r. Na mocy postanowienia Sądu Powiatowego dla m.st. Warszawy sygn. I Ns II 1095/69 z 8 sierpnia 1969 r. spadek po niej nabyła ██████████ w całości.

██████████ zmarła 12 lutego 1990 r. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy sygn. III Ns 534/90 z 9 maja 1990 r. spadek po niej nabył ██████████ w całości.

7. Postępowanie reprivatyzacyjne.

Wniosek dekretowy został rozpoznany przez Prezydenta m. st. Warszawy decyzją z 29 lipca 2014 r. nr 329/GK/DW/2014. W punkcie 1 decyzji orzeczono o ustanowieniu na lat 99 prawa użytkowania wieczystego do gruntu o powierzchni 3.492 m² położonego w Warszawie przy ul. Kwatery Głównej 32, oznaczonego jako dz. nr 24 w obrębie 3-04-14, na rzecz ██████████ w całości. W punkcie 2 decyzji ustalono także czynsz symboliczny z tytułu użytkowania wieczystego w wysokości netto 3.492 zł. W punkcie 3 decyzji odmówiono ██████████ ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do części gruntu dawnej nieruchomości hip. 2349-Praga oznaczonego jako działki nr 23 - części o pow. 546 m² z obrębu 3-04-14, nr 25 - części o pow. 1.736 m² z obrębu 3-04-14, nr 39/1 - części o pow. 606 m² z obrębu 3-04-11, nr 58/8 - części o pow. 84 m² z obrębu 3-04-15, nr 87 - części o pow. 1.112 m² z obrębu 3-04-14, nr 90 - części o pow. 1.044 m² z obrębu 3-04-14.

W punkcie 4 decyzji Organ określił, że grunt opisany w punkcie 1 decyzji aktualnie jest objęty obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławek Północny uchwalony w 2010 r., (Uchwała Rady m.st. Warszawy nr XC/2662/2010 z dnia 23 września 2010 r., uzupełniona uchwałą nr XCIV/2803/2010 z dnia 9 listopada 2010 r.) znajduje się w strefach oznaczonych symbolami: 1KD-GP- nie dopuszcza się lokali o charakterze mieszkalnym (działki: nr 39/1-cz., z obrębu 3-04-11 nr 24-cz., nr 25-cz. nr 87-cz., i nr 90-cz., z obrębu 3-04-14, oraz nr 58/2 z obrębu 3-04-15), 7IUS/Z - p — teren usług spodu w zieleni (działki: nr 23, nr 24-cz., nr 25-cz. z obrębu 3-04-14). W planie nieruchomość będąca przedmiotem niniejszej decyzji położona jest w liniach rozgraniczających projektowanej Trasy Olszynki Grochowskiej. Plan dopuszcza zachowanie istniejącego zagospodarowania do czasu realizacji docelowego zagospodarowania terenu.

W punkcie 5 decyzji orzeczono, że grunt, opisany w punkcie 1 do którego ustanawia się prawo użytkowania wieczystego zabudowany jest budynkiem przemysłowym wybudowanym po 1945 roku. Budynek ten nie znajduje się w zarządzie i administracji Zakładu Gospodarowania Nieruchomościami w Dzielnicy Praga Południe m. st. Warszawy.

Punkt 6 decyzji zawiera orzeczenie, że decyzja z chwilą, gdy stanie się ostateczna stanowić będzie podstawę do zawarcia w formie aktu notarialnego umowy ustanowienia użytkowania wieczystego do gruntu opisanego w punkcie 1 decyzji. Oddanie gruntu w wieczyste użytkowanie nastąpi: – z równoczesną sprzedażą ww. budynku przemysłowego.

Warunki sprzedaży budynku, w tym wysokość ceny należnej m. st. Warszawie, zostaną określone w protokole z rokowań. Podstawą ustalenia ceny będzie wartość budynku określona w operacie szacunkowym sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego na zlecenie m. st. Warszawy. Cena sprzedaży budynku podlega zapłacie najpóźniej w przeddzień podpisania umowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego, przy czym za dzień zapłaty przyjmuje się uznanie odpowiedniej kwoty na wskazanym w protokole z rokowań rachunku m. st. Warszawy. Wszelkie roszczenia osób trzecich, w tym z tytułu nakładów na budowę budynku przemysłowego, mogą być dochodzone na drodze cywilnej.

W punkcie 7 decyzji organ określił zaś, że niestawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w kancelarii notarialnej w celu podpisania umowy w wyznaczonym terminie będzie stanowić podstawę do stwierdzenia wygaśnięcia niniejszej decyzji jako bezprzedmiotowej.

W punkcie 8 decyzji postanowiono, że w przypadku zbycia przez użytkownika wieczystego wymienionego w punkcie 1 decyzji prawa użytkowania wieczystego na rzecz osób trzecich - osoby te będą uiszczać opłaty roczne za użytkowanie wieczyste gruntu na zasadach ogólnych określonych w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Nie dotyczy to nabycia prawa użytkowania wieczystego w drodze dziedziczenia oraz jego zbycia na rzecz osoby bliskiej.

W punkcie 9 wskazano, że korzystanie z nieruchomości przez wieczystego użytkownika powinno być zgodne z planem zagospodarowania przestrzennego a w punkcie 10, że nieprzestrzeganie przez użytkownika wieczystego warunków określonych w punkcie 9 może skutkować rozwiązaniem umowy. Umowa o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem określonego w niej terminu również w przypadku korzystania z gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem lub naruszenia postanowień umowy.

W punkcie 11 decyzji organ stwierdził, że ustanowione niniejszą decyzją prawo użytkowania wieczystego gruntu nie narusza praw osób trzecich istniejących w dniu jego ustanowienia.

W punkcie 12 decyzji wskazano, że prawa i obowiązki użytkownika wieczystego niewymienione w niniejszej decyzji regulują przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami kodeksu.

8. Stan prawny nieruchomości po wydaniu decyzji reprivatyzacyjnej.

Decyzja reprivatyzacyjna została wykonana poprzez zawarcie umowy oddania gruntu w użytkowanie wieczyste z dnia 18 grudnia 2015 r., za nr rep. A 3456/2015, w której Miasto

Stołeczne Warszawa oddało w użytkowanie wieczyste na 99 lat [REDAKTOWANE] działkę gruntu oznaczoną numerem ewidencyjnym 24 z obrębu 3-04-14 położoną w Warszawie przy ul. Kwatery Głównej 32. Jednocześnie [REDAKTOWANE] nabył od Miasta Stołecznego Warszawy własność pozostałości budynku przemysłowego usytuowanego na przedmiotowym gruncie.

Decyzją z 29 maja 2017 r. nr 229/2017 Prezydent m.st. Warszawy, działając na wniosek [REDAKTOWANE], zatwierdził podział nieruchomości oznaczonej jako działka ewidencyjna nr 24 z obrębu 3-04-14 o powierzchni 3.492 m², położonej przy ul. Kwatery Głównej 32, na działki nr 24/1 o powierzchni 1.744 m² oraz 24/2 o powierzchni 1.748 m². Podział został dokonany według kryterium zgodności z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i miał na celu wydzielenie gruntu przeznaczonego pod drogę publiczną główną ruchu przyspieszonego kategorii wojewódzkiej – Trasę Olszynki Grochowskiej. Tym samym działka ewidencyjna nr 24/1 znalazła się na obszarze oznaczonym symbolem 71US/Z-p przeznaczonym pod usługi sportu w zieleni, zaś działka ewidencyjna nr 24/2 na obszarze oznaczonym symbolem 1KDGP - droga publiczna główna ruchu przyspieszonego kategorii wojewódzkiej – Trasa Olszynki Grochowskiej. Decyzja ta stała się ostateczna z dniem 9 czerwca 2017 r., więc z tym dniem działka ewidencyjna nr 24/2 stała się własnością Województwa Mazowieckiego, zgodnie z art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (wówczas Dz.U. z 2016 r., poz. 2147).

Na mocy aktu notarialnego - umowy sprzedaży z dnia 25 października 2018 r. za nr rep. A 4963/2018 notariusza [REDAKTOWANE] w Warszawie [REDAKTOWANE] sprzedał Miastu Stołecznemu Warszawie prawo użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego działkę oznaczoną w ewidencji gruntów nr 24/1 z obrębu 3-04-14, położoną przy ul. Kwatery Głównej 32.

9. Postępowanie przed Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Warszawie.

Wnioskiem z 27 października 2020 r. Miasto Stołeczne Warszawa zwróciło się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o stwierdzenie nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 329/GK/DW/2014 z dnia 29 lipca 2014 r. W uzasadnieniu wskazano, iż w dacie wydania ww. decyzji urzędowi znany był fakt, że nieruchomość położona była na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i znajdowała się w strefach: 1KD - inwestycję celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym (droga wojewódzka), tj. Trasa Olszynki Grochowskiej oraz 71US/Z-p - inwestycji celu publicznego o znaczeniu lokalnym. Samorządowe Kolegium Odwoławcze postanowieniem z 9 listopada 2020 r. wstrzymało wykonanie decyzji restrykcyjnej.

Decyzją z 15 marca 2023 r. nr KOC/5433/Go/20 Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie odmówiło stwierdzenia nieważności decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 329/GK/DW/2014 z dnia 29 lipca 2014 r. w części dotyczącej działki nr 24/1 z obrębu 3-04-14 oraz stwierdziło, że decyzja ta w części działki nr 24/2 z obrębu 3-04-14 została wydana z naruszeniem prawa, ale nie można stwierdzić jej nieważności z powodu wywołania przez nią nieodwracalnych skutków prawnych. W uzasadnieniu decyzji wskazano, iż decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nr 329/GK/DW/2014 z dnia 29 lipca 2014 r. wywołała nieodwracalne skutki prawne, albowiem prawo użytkowania wieczystego działki nr 24/2 z obrębu 3-04-14 przeszło na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy poprzez umowę sprzedaży z dnia 25 października 2018 r. za nr rep. A 4963/2018.

W dniu 4 kwietnia 2024 r. Miasto Stołeczne Warszawa wniosło do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją z 15 marca 2023 r. nr KOC/5433/Go/20. Wskazano, że Kolegium błędnie uznało, że decyzja Prezydenta m.st. Warszawy nr 329/GK/DW/2014 z dnia 29 lipca 2014 r. wywołała nieodwracalne skutki prawne, albowiem umowa sprzedaży dokumentowana aktem notarialnym rep. A 4963/2018 z 25 października 2018 r. nie dotyczyła działki 24/2 z obrębu 3-04-14, a dotyczyła działki nr 24/1 z obrębu 3-04-14. Sprawa toczy się przed Kolegium pod sygnaturą KOC/2146/Go/23 i dotychczas nie została zakończona.

10. Zgromadzony materiał dowodowy.

Stan faktyczny Komisja ustaliła na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku czynności sprawdzających KR III S 80/21, postępowania rozpoznawczego KR II R 20/24, w szczególności akt udostępnionych przez Prezydenta m.st. Warszawy i Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Warszawie, a także innych dokumentów mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie budziły one wątpliwości Komisji co do ich autentyczności i prawdziwości, jak również nie zostały one podważone przez strony postępowania

III. Komisja zważyła, co następuje:

1. Podstawa prawna rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 3a ustawy z 9 marca 2017 r. przysługują Komisji – w przypadku stwierdzenia, że zachodzą przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a. lub w przepisach szczególnych - uprawnienia do stwierdzenia nieważności decyzji reprivatyzacyjnej. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 grudnia 2010 r., sygn. akt I OSK 1706/10, postępowanie o stwierdzenie nieważności decyzji jest odrębnym postępowaniem, którego przedmiotem jest zbadanie, czy wystąpiły przesłanki określone w art. 156 § 1 k.p.a.

oraz że przepis ten zawiera zamknięty katalog takich przesłanek. Zdaniem Sądu wyrażonym w ww. wyroku, organ orzekając nie rozstrzyga sprawy zakończonej kontrolowaną decyzją co do jej istoty, ponieważ postępowanie dotyczące stwierdzenia nieważności decyzji nie może zastępować postępowania odwoławczego lub go powtarzać.

Przesłanki stwierdzenia nieważności wymienione są enumeratywnie w art. 156 § 1 k.p.a. Nie są one oparte na uznaniu, a ich ustalenie musi pociągać za sobą stwierdzenie nieważności. Wyjątkiem są okoliczności wystąpienia przesłanki z art. 156 § 2 k.p.a., czyli gdy od doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne (M. Jaśkowska [w:] M. Wilbrandt-Gotowicz, A. Wróbel, M. Jaśkowska, Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX/el. 2022, art. 156), o ile oczywiście z przepisów szczególnych nie wynika, że przepisu art. 156 § 2 k.p.a. nie stosuje się, jak to ma miejsce w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Zatem możliwość podważenia zapadłego rozstrzygnięcia organu administracji publicznej jest dopuszczalne jedynie w przypadku zaistnienia jednej z kwalifikowanych wad określonych w art. 156 § 1 k.p.a. Usunięcie kwalifikowanych nieprawidłowości, które mogły wystąpić w trakcie trwania procesu administracyjnego, stanowi nadrzędny cel postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji i usprawiedliwia podważenie ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych zawartej w art. 16 k.p.a.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została z rażącym naruszeniem prawa. Pojęcie prawa w zwrocie „rażące naruszenie prawa” powinno być rozumiane szeroko, obejmując swoim zakresem przepisy prawa materialnego, procesowego oraz przepisy o charakterze ustrojowym (zob. J. Borkowski, w: B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, 2009, s. 599). W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że zakresem pojęcia „rażącego naruszenia prawa” obejmuje się zarówno naruszenie norm prawa materialnego, jak i naruszenie norm prawa procesowego (vide wyrok NSA z 1 lipca 2011 r., sygn. akt I OSK 1258/10; wyrok NSA z 12 grudnia 2014 r., sygn. akt II OSK 1257/13; <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>). Rażące naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. zachodzi wtedy, gdy treść decyzji pozostaje w wyraźnej i oczywistej sprzeczności z treścią prawa i gdy charakter tego naruszenia powoduje, że owa decyzja nie może być akceptowana jako akt wydany przez organ praworządny państwa

- 2. Rażące naruszenie art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego poprzez ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w stosunku do gruntu przeznaczonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod inwestycję drogową.**

Komisja ustaliła, że na dzień wydania decyzji repriwatyzacyjnej nr 329/GK/DW/2014 z 29 lipca 2014 r. część nieruchomości określonej jako dz. ew. 24 z obrębu 3-04-14, która obecnie stanowi dz. ew. nr 24/2 z obrębu 3-04-14 znajdowała się na terenie objętym planem zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławek Północny, opisanym jako IKD-GP i była przeznaczona pod drogę wojewódzką. Tym samym korzystania z tego gruntu przez następcę prawnego dawnego właściciela hipotecznego nie dało się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zagospodarowania.

Podstawę prawną do wydania decyzji Prezydenta m.st. Warszawy nr 329/GK/DW/2014 z 29 lipca 2014 r. stanowił art. 7 dekretu warszawskiego. Zgodnie z treścią ust. 1, dotychczasowy właściciel gruntu, prawni następcy właściciela, będący w posiadaniu gruntu, lub osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli chodzi o grunty oddane na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie - użytkownicy gruntu mogli w ciągu 6 miesięcy od dnia objęcia w posiadanie gruntu przez gminę zgłosić wniosek o przyznanie na tym gruncie jego dotychczasowemu właścicielowi prawa wieczystej dzierżawy z czynszem symbolicznym lub prawa zabudowy za opłatą symboliczną. W ustępie 2 określono, że gmina uwzględni wniosek, jeżeli korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela da się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zabudowania, a jeżeli chodzi o osoby prawne - ponadto, gdy użytkowanie gruntu zgodnie z jego przeznaczeniem w myśl planu zabudowania nie pozostaje w sprzeczności z zadaniami ustawowymi lub statutowymi tej osoby prawnej.

Tym samym stwierdzić należy, że z art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego wynika uzależnienie przyznania własności czasowej (obecnie użytkowania wieczystego) od spełnienia tzw. przesłanki planistycznej, czyli od ustalenia, iż korzystanie z gruntu przez wnioskodawcę jest możliwe do pogodzenia z postanowieniami planu zabudowania (obecnie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego) określającymi przeznaczenie gruntu, którego dotyczy wniosek dekretowy. W orzecznictwie wskazano, że: „jedynym kryterium, które winien mieć na uwadze organ rozpoznający wniosek byłego właściciela jest możliwość pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z przeznaczeniem tego gruntu według planu zagospodarowania przestrzennego” (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 18.10.2005 r., I SA 2415/03). Odmowa przyznania żądanego prawa jest uzasadniona wówczas, gdy korzystanie z gruntu przez byłego właściciela lub jego następców prawnych nie daje się pogodzić z funkcją, przypisaną nieruchomości, w planie zabudowania (zagospodarowania przestrzennego) (por. wyrok NSA z dnia 6.09.2017 r., I OSK 2949/15).

Przy rozpoznawaniu wniosków z dekretu warszawskiego organ wydający orzeczenie obowiązany jest uwzględnić plan zagospodarowania przestrzennego obowiązujący w dacie

orzekania (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 14.01.2005 r., I SA 1945/03). Sądy wskazują przy tym, że korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela nie da się pogodzić z jego przeznaczeniem według planu zagospodarowania przestrzennego m.in. w sytuacjach przeznaczenia terenu pod:

- na urządzenie dróg wraz z urządzeniami pomocniczymi (por. wyrok NSA z dnia 20.08.2003 r., I SA 3330/01),
- cele użyteczności publicznej oraz pod projektowane ulice (por. wyrok NSA z dnia 19.05.2003 r., I SA 2576/01),
- na inwestycje celu publicznego (por. wyrok WSA z dnia 13.07.2018 r., I OSK 2181/16).

Jak już wcześniej wskazano, nieruchomość położona przy ul. Kwatery Głównej 32, oznaczona jako działka ewidencyjna nr 24 z obrębu 3-04-14 znajdowała się na terenie objętym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławek Północny uchwalonym w 2010 r. Uchwałą Rady m.st. Warszawy nr XC/2662/2010 z dnia 23 września 2010 r. uzupełnioną uchwałą nr XCIV/2803/2010 z dnia 9 listopada 2010 r. i znajdowała się w strefach oznaczonych symbolami: IKD-GP oraz 71US/Z-p. Plan ten wciąż obowiązuje. Jak wynika z jego treści, teren oznaczony symbolem IKD-GP jest inwestycją celu publicznego o znaczeniu ponadlokalnym (droga wojewódzka) tj. Trasa Olszynki Grochowskiej. Natomiast na terenie oznaczonym symbolem 71US/Z-p ustalono lokalizację terenu usług sportu w zieleni. Szczegółowe zapisy dla terenu oznaczonego jako IKD-GP przewidują dla tego obszaru funkcję drogi głównej ruchu przyspieszonego – Trasę Olszynki Grochowskiej, kategorii wojewódzkiej, zapisaną w Planie Województwa Mazowieckiego (wówczas w uchwale Sejmiku Województwa Mazowieckiego nr 65/2004 z 7 czerwca 2004 r., Dz.Urz.Woj.Maz. z 2004 r. nr 217, poz. 5811, obecnie zaś w uchwale Sejmiku Województwa Mazowieckiego nr 22/18 z 19 grudnia 2018 r., Dz.Urz.Woj.Maz. z 2018 r. poz. 13180).

Nadmienić należy, że na dzień wydania decyzji reprivatyzacyjnej organowi znany był fakt istnienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz jego postanowień, bowiem w jej uzasadnieniu wskazano, że „grunt opisany w punkcie I decyzji (przyp. dz. ew. nr 24) aktualnie jest objęty obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławek Północny uchwalony w 2010 r., (Uchwała Rady m.st. Warszawy nr XC/2662/2010 z dnia 23.09.2010r., uzupełniona uchwałą nr XCIV/2803/2010 z dnia 09.11.2010r.) i znajduje się w strefach oznaczonych symbolami: IKD-GP- nie dopuszcza się lokali o charakterze mieszkalnym (działki: nr 39/1-cz., z obrębu 3-04-11, nr 24-cz., nr 25-cz., nr 87-cz., i nr 90-cz., z obrębu 3-04-14, oraz nr 33/2 z obrębu 3-04-15) oraz 71US/Z -p - teren usług sportu w zieleni (działki: nr 23, nr 24-cz., nr 25-cz. , z obrębu 3-04-14). W planie nieruchomość będąca

przedmiotem niniejszej decyzji położona jest w liniach rozgraniczających projektowanej Trasy Olszynki Grochowskiej”.

Z powyższego wynika, że nieruchomości, której użytkowanie wieczyste ustanowiono decyzją nr 329/GK/DW/2014 z 29 lipca 2014 r., była częściowo przeznaczona pod drogę wojewódzką. Skoro zatem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przeznaczał teren, na którym położona była część ówczesnej działki nr 24 (obecna działka nr 24/2), pod drogę wojewódzką Trasy Olszynki Grochowskiej, to stwierdzić należy, że korzystanie z gruntu przez osobę fizyczną nie dawało się pogodzić z jego przeznaczeniem w obowiązującym planie zagospodarowania.

Jak stanowi bowiem art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 320) drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy. Z przepisu tego wynika jedynie właściwy samorząd województwa może być właścicielem drogi wojewódzkiej.

Warto w tym miejscu wskazać, że konstrukcja prawa użytkowania wieczystego wyposaża użytkownika w prawa zbliżone do właściciela. Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061, dalej: k.c.) w granicach, określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego oraz przez umowę o oddanie gruntu użytkownik wieczysty może korzystać z gruntu z wyłączeniem innych osób. W tych samych granicach użytkownik wieczysty może swoim prawem rozporządzać. Oznacza to, że może je sprzedawać, obciążać, zapisać w testamencie; prawo to podlega egzekucji i dziedziczeniu. Z kolei art. 239 § 1 k.c. precyzuje, że sposób korzystania z gruntu Skarbu Państwa lub gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego bądź ich związków przez wieczystego użytkownika powinien być określony w umowie. Z przepisów tych wyprowadzić należy słuszny wniosek, że grunt zaplanowany pod drogę publiczną nie może być oddany w użytkowanie wieczyste. Drogę publiczną charakteryzuje bowiem powszechność dostępu i korzystania przez każdego obywatela zgodnie z jej przeznaczeniem. Użytkownik wieczysty nie mógłby korzystać z drogi publicznej wojewódzkiej z wyłączeniem innych osób.

Warunkiem niezbędnym do przyznania prawa do ustanowienia własności czasowej zgodnie z przepisami dekretu warszawskiego jest zgodność sposobu użytkowania nieruchomości przez jej dotychczasowego właściciela z planem zagospodarowania przestrzennego. Zgodność ta musi przy tym dotyczyć planu obowiązującego w chwili rozpoznawania wniosku. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2013 r. I OSK 2252/11, LEX nr 1336383).

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, że postanowienia planu zagospodarowania przestrzennego, obowiązujące w dacie wydania decyzji reprivatyzacyjnej nie umożliwiały ustanowienia prawa użytkowania wieczystego, na podstawie dekretu warszawskiego, do części gruntu dawnej nieruchomości hipotecznej nr 2349-Praga, stanowiącej obecnie działkę ewidencyjną nr 24/2 z obrębu 3-04-14. Tym samym decyzja Prezydenta m. st. Warszawy z 29 lipca 2014 r. nr 329 GK/DW/2014 w części dotyczącej obecnej działki ewidencyjnej nr 24/2 z obrębu 3-04-14, położonej na terenie objętym planem zagospodarowania przestrzennego obszaru Gocławek Północny, opisanym jako IKD-GP, wydana została z rażącym naruszeniem prawa, tj. art. 7 ust. 2 dekretu warszawskiego, bowiem korzystanie z gruntu przez dotychczasowego właściciela nie dawało się pogodzić z przeznaczeniem gruntu według planu zagospodarowania. Nieważność tej części decyzji pociąga za sobą też nieważność jej punktu 2, w którym ustalono wysokość czynszu symbolicznego. Czynsz ten, jako opłata z tytułu użytkowania wieczystego, jest ściśle związany z samym prawem użytkowania wieczystego, a jego wysokość jest uzależniona od zakresu tego prawa.

3. Elementy cywilno-prawne w decyzji reprivatyzacyjnej.

Rozstrzygnięcie decyzji administracyjnej – stanowiącej wyraz władczej formy działania organów administracji, musi być umocowane w przepisach prawa materialnego. W związku z tym, oceniając legalność decyzji reprivatyzacyjnej, należy rozważyć, czy elementy cywilno-prawne w niej zawarte mogą być przedmiotem rozstrzygnięcia administracyjnego, wydanego w oparciu o przepisy dekretu. Zgodnie z art. 27 u.g.n., sprzedaż nieruchomości albo oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej wymaga zawarcia umowy w formie aktu notarialnego. Oddanie nieruchomości gruntowej w użytkowanie wieczyste i przeniesienie tego prawa w drodze umowy wymaga wpisu w księdze wieczystej. Z powyższego wynika, że ustanowienie prawa użytkowania wieczystego w trybie przepisów dekretu przebiega w dwóch etapach.

Po pierwsze, w toku postępowania administracyjnego organ bada materialnoprawne przesłanki ustanowienia tego prawa (art. 7 ust. 1 i ust. 2) i w przypadku spełnienia tych przesłanek wydaje decyzję administracyjną o ustanowieniu tego prawa na rzecz oznaczonych w decyzji osób.

Następny etap prowadzony jest na gruncie cywilnoprawnym i kończy się zawarciem umowy w formie aktu notarialnego, pomiędzy gminą i osobą uprawnioną z decyzji. W ramach tego drugiego etapu gmina rozstrzyga o warunkach zawarcia umowy, a więc również o prawach i obowiązkach stron umowy. Dopiero wówczas możliwe jest wiążące ustalenie praw i obowiązków stron umowy, m.in. poprzez odpowiednie odesłania do przepisów kodeksu

cywilnego, jak i sankcji skutkującej rozwiązaniem umowy przed jej upływem w przypadku korzystania z gruntu w sposób sprzeczny z ustalonym w umowie.

Istotne jest to, że decyzja jest elementem, którego treścią organy administracji publicznej a także strony będą związane w przypadku uzyskania przez tę decyzję waloru ostateczności. Będzie ona więc również wiążąca przy formułowaniu umowy o ustanowieniu prawa użytkowania wieczystego, której zawarcie ma nastąpić w jej wykonaniu.

Przepisy dekretu nie zawierają regulacji stanowiących podstawę do kształtowania przysługującego użytkownikowi wieczystemu wynagrodzenia - w razie wygaśnięcia użytkowania wieczystego, za wzniesione przez niego lub nabyte na własność budynki i inne urządzenia. Nie stanowią też podstawy do określania innych warunków przyszłej umowy ustanowienia użytkowania wieczystego, w tym bardziej warunków jej zawarcia czy rozwiązania.

Tymczasem w punktach od 4 do 12 decyzji reprivatyzacyjnej Prezydent m.st. Warszawy zawarł postanowienia zawierające elementy cywilno-prawne. Organ opisał plan zagospodarowania przestrzennego i zabudowanie nieruchomości (pkt 4 i 5), określił prawa i obowiązki stron umowy (punkt 6). Organ określił przesłankę wygaśnięcia decyzji tj. nie stawienie się nabywców bez usprawiedliwienia w Kancelarii Notarialnej w celu podpisania umowy ustanowienia użytkowania wieczystego gruntu w wyznaczonym terminie (punkt 7). Określono warunki ustalania czynszu w wypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego (punkt 8). Organ określił odpowiedzialność stron przyszłej umowy w przypadku nieprawidłowego jej wykonania oraz przyczyny rozwiązania umowy (punkty 9 i 10). Zaś punkty 11 i 12 dotyczyły nienaruszenia praw i obowiązków osób trzecich i uregulowania kwestii nierozstrzygniętych decyzją w ustawie o gospodarce nieruchomościami i kodeksie cywilnym.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, przepisy dekretu warszawskiego nie zawierają jakichkolwiek regulacji pozwalających na kształtowanie na etapie postępowania administracyjnego uprawnień i obowiązków przyszłego użytkownika wieczystego. Art. 7 ust. 3 in fine dekretu warszawskiego stanowi wprawdzie, że w razie uwzględnienia wniosku gmina określi warunki, pod którymi umowa może zostać zawarta, jednakże określenie tych warunków - uregulowanych obecnie w przepisach kodeksu cywilnego - odnosić należy do etapu postępowania cywilnego, które będzie prowadzone dopiero po wydaniu decyzji. To właśnie w ramach tego drugiego etapu rozstrzyga się o „warunkach” zawarcia tej umowy. Skoro zatem normy prawa materialnego nie przewidziały w tym zakresie kompetencji orzeczniczych organów administracji publicznej, to sprawa ta, w myśl art. 2 § 3 k.p.c. należy do drogi

postępowania cywilnego (...) w tej kwestii rozstrzygnięcie Prezydenta (.....) zostało wydane bez podstawy prawnej (tak: WSA w Warszawie w wyroku z dnia 8 grudnia 2017 r., sygn. akt I SA/Wa 999/17). Takie zapatrywanie zostało również wyrażone w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 3 marca 2020 r. sygn. akt I SA/Wa 1821/18).

Odnosząc się do kontrolowanej decyzji zauważyć należy, że w punktach od 4 do 12 decyzji organ zawarł rozstrzygnięcia dotyczące sfery cywilnoprawnej tj. przyszłej umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste. Wypada dostrzec, że organ poprzedził te elementy decyzji sformułowaniem „oraz stwierdzam, że”. Postanowienia te mają walor rozstrzygający sprawę, mimo poprzedzenia ich słowami „oraz stwierdzam, że”: po pierwsze nie zostały one poprzedzone sformułowaniem „informuję”, ani innym równoznacznym świadczącym o woli organu do poinformowania stron. Po drugie zapisy te znajdują się w części imperatywnej decyzji, w której organ wyraża wolę ukształtowania sprawy administracyjnej. Po trzecie sformułowanie „stwierdzam, że” jest charakterystyczne dla decyzji administracyjnych o charakterze deklaratoryjnym.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17 kwietnia 2024 r. w sprawie I OSK 1741/22 w przedmiocie elementów cywilno-prawnych w decyzji repriwatyzacyjnej stwierdził, że zarówno artykuł 7 Konstytucji, jak i art. 6 k.p.a. wyraźnie wskazują jaki jest zakres umocowania władzy publicznej. Władza publiczna może rozstrzygać o tych sprawach, w których ma wyraźnie zaznaczoną kompetencję. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie ulega wątpliwości, że postanowienia decyzji po zwrocie „stwierdzam” nie mogą być przyjęte jako noszące cechy wyłącznie informacyjne, pozbawione waloru rozstrzygnięcia sprawy, wskazujące na wolę organu wyłącznie do poinformowania stron o określonych okolicznościach sprawy.

Po pierwsze, postanowienia decyzji nie zostały poprzedzone zwrotem „oraz informuje” lub innym równoznacznym, wskazującym na wolę organu wyłącznie poinformowania strony o określonych okolicznościach sprawy. Po drugie w ocenie NSA, wypowiedź organu w decyzji po słowach „stwierdzam” nie ma charakteru informacyjnego, gdyż struktura decyzji zaprzecza temu aby organ w tym zakresie chciał stronie jedynie wyjaśnić okoliczności sprawy lub o nich poinformować. Postanowienia decyzji znajdują się w części imperatywnej decyzji, w której organ wyraża wolę ukształtowania sprawy administracyjnej, a rozstrzygnięcia w tym zakresie znajdują się wśród kilkunastu innych rozstrzygnięć organu. Po trzecie postanowienia organu w decyzji zostały poprzedzone zwrotem „oraz stwierdzam”, który pozostaje charakterystyczny dla decyzji administracyjnych o charakterze deklaratoryjnym, a więc administracyjnego aktu stosowania prawa, który nie tworzy nowej sytuacji prawnej, lecz potwierdza wcześniejsze jej

powstanie na mocy prawa. Zwrot ten nie może zatem otrzymywać w niniejszej sprawie znaczenia odmiennego od tego, które jest powszechnie stosowane przy rozstrzyganiu spraw decyzją administracyjną o deklaratoryjnym charakterze.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 17 grudnia 2024 r., sygnatura akt 1095/23, Umieszczenie zatem w podstawie decyzji (rozstrzygnięciu) przywoływanych wyżej postanowień oznacza, że Prezydent m.st. Warszawy, nie mając ku temu podstaw w normach prawa materialnego, ani kompetencji przynależnych mu jako organowi administracji publicznej, wbrew wynikającej z art. 6 k.p.a. zasadzie legalizmu, ukształtował w sposób władczy istotne elementy przyszłego stosunku cywilnoprawnego. Podjęte zatem przezeń rozstrzygnięcie (...) obarczone jest kwalifikowaną wadą prawną z art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., skutkującą nieważnością tej części decyzji. Z tym jednak zastrzeżeniem, że wadliwość tę identyfikować należy w aspekcie działania organu bez podstawy prawnej (art. 156 § 1 pkt 2 in principio k.p.a.).

Mając na uwadze powyższe, wydana przez Prezydenta decyzja obarczona jest kwalifikowaną wadą prawną wyrażoną w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

4. Utrzymanie w mocy decyzji w części dotyczącej działki ewidencyjnej nr 24/1 oraz w zakresie odmowy przyznania prawa użytkowania wieczystego.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której m.in. utrzymuje w mocy decyzję reprivatyzacyjną.

Zwrot „utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję” ma charakter skrótu wyrażającego zasadę, że nowe, powtórne rozstrzygnięcie Komisji jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu, który wydał ostateczną decyzję reprivatyzacyjną (por. G. Łaszczyca, Cz. Martysz, A. Matan, Komentarz do art. 138 k.p.a. [w:] G. Łaszczyca, A. Martysz, A. Matan, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, t. II, wyd. II, Komentarz do art. 104-269, Warszawa 2007). Ten skrót myślowy oznacza zatem, iż Komisja doszła w wyniku swojego postępowania w sprawie do takiej konkluzji, jak organ administracji, który wydał decyzję reprivatyzacyjną. „Utrzymanie w mocy” nie jest jedynie efektem kontroli decyzji reprivatyzacyjnej jaką dokonuje Komisja, ale wynika z przeprowadzonego zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej nowego postępowania w sprawie, a decyzja Komisji ma charakter merytoryczny. Komisja „utrzymuje w mocy” decyzję reprivatyzacyjną nie z powodu jej zalet, ale dlatego, że doszedł do takiego samego rozstrzygnięcia (por. wyrok WSA w Krakowie z 27.01.2016 r., I SA/Kr 1803/15, LEX nr 2026722). Utrzymać w mocy decyzję, to znaczy utrzymać w mocy jej podstawy, konieczny

element, jakim jest rozstrzygnięcie. W rozstrzygnięciu (osnowie) decyzji zostaje bowiem wyrażona wola organu administracji załatwiającego sprawę w tej formie (por. wyrok NSA z 6.10.2000 r., V SA 481/00, LEX nr 50115).

Zgodnie z treścią art. 6 pkt 1 u.g.n, celami publicznymi w rozumieniu ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji.

Mając na uwadze powyższe, za prawidłowe Komisja uznała rozstrzygnięcie z punktu 3 decyzji w odniesieniu do odmowy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do części gruntu dawnej nieruchomości hip. 2349-Praga oznaczonego obecnie w ewidencji gruntów jako działki nr 23 - części o pow. 546 m² z obrębu 3-04-14, nr 25 - części o pow. 1.736 m² z obrębu 3-04-14, nr 39/1 - części o pow. 606 m² z obrębu 3-04-11, nr 58/8 - części o pow. 84 m² z obrębu 3-04-15, nr 87 - części o pow. 1.112 m² z obrębu 3-04-14, nr 90 - części o pow. 1.044 m² z obrębu 3-04-14. Organ prawidłowo ustalił, że w tym zakresie należy odmówić ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na gruncie nieruchomości określonej z uwagi na fakt, że stanowią one części dróg publicznych – ulic Kwatery Głównej, Osowskiej, Szaserów i Podolskiej i jako takie stanowią przestrzeń ogólnodostępną, służącą ogółowi mieszkańców oraz zapewniającą ład komunikacyjny. Zgodnie z art. 6 pkt 1 u.g.n. działki te wykorzystywane są na cel publiczny i korzystania z nich przez następców prawnych dawnych właścicieli nie można pogodzić z ich przeznaczeniem.

W odniesieniu do utrzymania w mocy punktu 1 decyzji restrykcyjnej w zakresie, w jakim przyznaje ona prawo użytkowania wieczystego do gruntu stanowiącego obecnie działkę ewidencyjną nr 24/1 z obrębu 3-04-14, przeznaczonego w planie zagospodarowania przestrzennego pod usługi sportu w zieleni wskazać należy, że wskazana funkcja, jaka może być na przedmiotowym obszarze realizowana (sport i rekreacja) nie stoi na przeszkodzie w korzystaniu z gruntu przez następcę prawnego dawnego właściciela hipotecznego. Oceny możliwości pogodzenia korzystania z gruntu przez dotychczasowego właściciela z celami użyteczności publicznej, tak samo zresztą jak z innymi ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego, należy dokonywać według kryteriów obiektywnych. W tym kontekście możliwym jest bowiem, że dotychczasowy właściciel nie wykorzystuje swojej nieruchomości wyłącznie do celów indywidualnych, całej lub jej części, a pozostawia ją dostępną ogółowi, prowadząc na niej jest działalność, z której mogą korzystać inni. W takich sytuacjach nie można twierdzić a priori, że korzystanie z nieruchomości nie da się pogodzić z planem zagospodarowania. Cele użyteczności publicznej mogły być realizowane bowiem nie tylko

przez podmioty publiczne. W świetle powyższego uznać należy, że brak było przeszkód dla ustanowienia prawa użytkowania wieczystego do gruntu stanowiącego obecnie działkę ewidencyjną nr 24/1 z obrębu 3-04-14.

Wobec powyższego, Komisja postanowiła utrzymać kontrolowaną decyzję w przedstawionym zakresie.

5. Brak nieodwracalnych skutków prawnych.

Po dokonaniu analizy stanu faktycznego i prawnego, Komisja doszła do przekonania, że w odniesieniu do nieruchomości określonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 24/2 z obrębu 3-04-14 nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

W myśl powołanego przepisu przez nieodwracalne skutki prawne należy rozumieć stan prawny powstały wskutek przeniesienia prawa własności albo prawa użytkowania wieczystego nieruchomości warszawskiej na osobę trzecią, o ile nie nastąpiło ono nieodpłatnie lub na rzecz nabywcy działającego w złej wierze, lub zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n. Na płaszczyźnie prawa administracyjnego pojęcie „nieodwracalności skutku prawnego” odnosi się do takich następstw decyzji administracyjnej (reprywatyzacyjnej), w których brak jest możliwości odmiennego ukształtowania sytuacji prawnej jednostki od tej, będącej następstwem decyzji administracyjnej, co wyklucza powrót do stanu poprzedniego (B. Adamiak, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1992 r., III AZP 4/92, OSP 1993, nr 5, poz. 104, P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego, Warszawa 2017).

Definicja zawarta w art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r. zawiera w sobie dwa elementy, z których jeden konstytuuje zasadę, a drugi wyjątek od niej. Pierwszy określa czynność prawną w postaci przeniesienia własności lub użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej, która co do zasady przesądza o nieodwracalności skutków prawnych. Drugi natomiast statuuje wyjątki od wymienionej zasady. Analiza treści wskazanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie można przyjąć istnienia nieodwracalności skutków prawnych, jeśli nabywca nabył rzecz nieodpłatnie albo nabycie nastąpiło w złej wierze lub doszło do zagospodarowania nieruchomości warszawskiej na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Przechodząc na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że po wydaniu decyzji reprywatyzacyjnej nastąpiło przejście własności przedmiotowej nieruchomości. Na skutek wydania na wniosek użytkownika wieczystego decyzji zatwierdzającej podział działki ewidencyjnej nr 24 z obrębu 3-04-14 i wydzielenia z niej pod drogę publiczną wojewódzką działki ewidencyjnej nr 24/2, własność przeszła z mocy prawa na rzecz Województwa

Mazowieckiego. Nie wywołało to jednak nieodwracalnych skutków prawnych, ponieważ nieruchomości została zagospodarowana na cele publiczne, o których mowa w art. 6 u.g.n. jeszcze przed datą wydania decyzji reprivatyzacyjnej.

Art. 6 pkt 1 u.g.n. wymienia wśród celów publicznych wydzielanie gruntów i drogi wodne, budowę, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. Nie ulega zatem wątpliwości, że kwestia budowy dróg publicznych stanowi cel publiczny.

Jak wynika z art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. 2024 poz. 1130; dalej: u.p.z.p.), pod pojęciem „inwestycji celu publicznego” należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), stanowiące realizację celów, o których mowa w art. 6 u.g.n.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 31 stycznia 2019 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt I OSK 4136/18, stwierdził, że cele publiczne wymienione w art. 6 u.g.n. nie mogą być interpretowane rozszerzająco, a wymieniony tam katalog nie ma charakteru przypadkowego. Definicja „inwestycji celu publicznego” wskazuje na dwie istotne cechy tego pojęcia, które muszą zostać spełnione łącznie. Pierwszą jest jej zakres, tj. określenie czy dane przedsięwzięcie można zaliczyć do działań o znaczeniu lokalnym, ponadlokalnym czy krajowym, tj. ma na celu urzeczywistnienie interesu publicznego, istotnego dla określonej zbiorowości. Drugą cechą charakterystyczną jest natomiast zamierzenie, tj. czy stanowi ono realizację celów o których mowa w art. 6 u.g.n.

Mając na uwadze powyższe, niewątpliwie budowa drogi publicznej o kategorii wojewódzkiej posiada cechy inwestycji celu publicznego. Prawo użytkowania wieczystego ustanowiono dla nieruchomości, której część została zagospodarowana przed wydaniem decyzji reprivatyzacyjnej na cele publiczne, a następnie doszło do przejścia prawa własności na osobę trzecią z mocy prawa. Komisja uznała, że w odniesieniu do działki nr 24/2 z obrębem 3-04-14 nie zaistniały nieodwracalne skutki prawne w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z 9 marca 2017 r.

IV. Strony postępowania:

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest beneficjent decyzji reprivatyzacyjnej, a także Województwo Mazowieckie reprezentowane przez Marszałka Województwa Mazowieckiego,

albowiem zgodnie z aktualną treścią księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości oznaczonej w ewidencji gruntów jako dz. ew. nr 24/2 z obrębu 3-04-14 jest jej obecnym właścicielem.

Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja reprivatyzacyjna została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

V. Konkluzja:

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, na podstawie powołanych powyżej przepisów, Komisja orzekła jak na wstępie.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01-248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.)

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek -prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjną - biurą Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b, §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.